

תשפ"ג

עור בעד אור – פרשת 'קרוז'

מן הכוז אל הפועל – בעקבות השיעור השבועי לפרשת קרוז

**לסיכום זה מצורף כנסת נספח – על יא את הצירוף.*

חטא עין הדעת – נבין היום, מתוך פרשת 'קרוז', מה קרה שם?

בתחילה, היו לאדם וחיה כתנות אור, אבל אחרי החטא עשה להם הקב"ה כתנות עור.

"וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לָאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ כִּתְנוֹת עוֹר וַיְלַבֵּשֵׁם".

ש'עור' לשון עור.

כשירד האדם ממדרגתו, הפך לסומא ביחס לדרגתו הקודמת, והפך ה-'אור' שהיה באדם (אור הויה **דשם מ"ה**², שהוא כידוע גי' **אדם**) שהיה מזוכך, לחומר גם ואטום שלא מאפשר את ראיית ה'אור' והוא נקרא – 'עור' – עור³.

במקום הזה מלמד אותנו הקומרנא הק', דבר מדהים שקשור לאיוב.

ב'ליקוטי תורה' של הארי הק', באיוב ב, ד –

"וַיֵּלֶן הַשֵּׁטָן אֶת־יְהוָה וַיֹּאמֶר עוֹר בְּעַד־עוֹר וְכָל אֲשֶׁר לְאִישׁ יִתֵּן בְּעַד נַפְשׁוֹ"

מה בעצם אומר המקטרג לקב"ה?

טוען המקטרג ואומר, שאדם, כדי להציל את עורו, יהיה מוכן לתת את עורו. דהיינו, אם יבוא מישהו להכותו על פניו, ירים את ידו, כדי להגן על עור פניו בעור ידיו. ובכך הוא

¹ בראשית, ג, כא

² שם מ"ה – יוד, הא, ואו, הא

³ וכמובן בהתאמה, העור של גופנו, מסתיר ומכסה את מה שיש בפנים הגוף, ובכך מעורר אותנו.

מקריב 'עור' אחד, שהוא פחות חשוב לו, בעד ה'עור' האחר, שהוא חשוב לו יותר. וכמובן ש'עור' יכול להיות כל דבר. למשל, אדם יעדיף למסור את ביתו ולא את חייו. וכך הלאה. ואומר המלבי"ם, שאדם מוכן לתת את עורו החיצוני כדי לשמור על עורו הפנימי. דהיינו, מה שיותר חשוב לו, יותר פנימי עבדו, עליו הוא ישמור מכל משמר, גם במחיר של הקרבת דברים אחרים, חיצוניים לו יותר. תמצית הטענה היא – מעשיו של איוב, לא לשם שמים הם, אלא מתוך חישוב אינטרסנטי. סדרי עדיפויות.

ואומר הקורמנא הק', אל תקרא "עור בעד עור" אלא, "עור בעד אור". האור הוא אור הויה. שמשפיע שפע לתחתונים.

ב'פתח אליהו', מסביר אליהו הנביא לרשב"י, מהיכן מגיע השפע, ואומר שהוא מגיע מאור שם מ"ה. ומסביר כי בעורף של האדם, בחוץ, נמצאים התפלין, שהוא קורא לזה – "קרקפת התפלין", שהוא 'עור', אבל מבפנים הוא 'אור'.

"וַאֲיֵהוּ קָרַקְפָּתָא דְתַפְלִין, מִלְּנֹ אֵיהוּ יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, וְאֵיהוּ אֲרוֹז אֶצִּילֹת, אֵיהוּ שְׁקִי דְאִילָנָא בְּדִרְעוּי וְעִנְפוּי, כְּמִיָּא דְאֶשְׁקִי לְאִילָנָא, וְאַתְרֵי בְּהֵהוּא שְׁקִי." קרקפת כידוע היא העור שעוטף את הגולגולת. חיבור בין עור לבין התפלין. שכידוע התפלין עצמו עשויים מעור.

ואומר לך הפתח אליהו, שהעור של התפלין הוא 'עור' מבחוץ, אבל מבפנים הוא 'אור', איזה אור?

שם מ"ה.

ומסביר הקורמנא הק' –

"כל ד' הוא בחינת עור. קשר של תפלין".

למה?

כי התפלין שעושים את הצורה של האות ד', עשויים מעור. ולכן כל ד' שכתובה בתורה, היא קשר של תפלין שעומד לך מאחורה ועשוי מעור. והעור הזה נקרא – "קרקפת של התפלין", שהוא עוטף את האור הפנימי של התפלין, כפי שעור הקרקפת עוטף את האור הפנימי של שם מ"ה שבאדם.

למה דווקא שם מ"ה?

ר' ציור מס' 2

מסביר לנו הקומרנא הקדוש דבר מדהים, כיצד הוא יודע שח'אור' הוא שם מ"ה דייקא?
שם אדם. שם הויה במילוי אלפין.

מסביר הקומרנא הק', ש'עור' זה כוח של דין.

העור הגיע אחרי החטא, ככה של הסתרה.

וכידוע, דין הוא הכאה.

הכאה אותיות היא הכפלתן זו בזו.

ולוקח הקומרנא הקדוש את אותיות שם מ"ה ומכה אותן זו בזו, באופן הבא-

יור כפול הא = 120

הא כפול ואו = 78

ואו כפול הא = 78

עור=276

זאת אומרת ש'עור' זה אותיות שם מ"ה בהכאה. אור שמגיע בצורה של דין. ולכן
כותב פתח אליהו שזה "קִרְקַפְתָּא דְתַפְלִין", הקרקפת של התפלין- כי מבחין זה "עור"
אבל מבפנים זה "אור"- שם מ"ה.

ושם מ"ה, שהוא גי' אדם, הפך ל'עור', לאחר חטא האדה"ר.

יוצא מכאן ששם מ"ה הוא 'אור' או 'עור'?

גם וגם!

ולכן אומר הקומרנא הקדוש-

"והוא שם מ"ה הוא עין הדעת טוב ורע והוא אור ועור"

סוד אדיר אדיר!!!

מה הוא עץ הדעת?

שם מ"ה.

שהוא אור ועור – "וּמֵעֵץ הַדֹּעַת קָוֹב וְרָע"⁴. טוב ורע. אור ועור.

עכשיו אנחנו מבינים מה קרה שם, מדוע הלביש אותם הקב"ה בתנות עור דייקא. כי למעשה הוא הלביש אותם את כתנת האור בהכאה.

אל רחום וחנון.

זה מקור לאופטימיות אדירה, כי אנחנו מבינים ש'עור' הוא 'אור'. זה הכל אור הויה. אתה בולך אור.

ולכן את התורה כותבים על 'עור', שהוא שם מ"ה בהכאה.

ועכשיו גם אפשר להבין מדוע אסור לקעקע את העור. למה? כי אתה פוגם בשם הויה. כי העור שלך הוא שם מ"ה בהכאה.

לא לה שבעבר עשו קעקועים – אם חזרת בתשובה ואתה ביראת הרוממות, באהבה שאינה תלויה בדבר, אזי כל הזדונות שלך הופכות לזכויות מוחלטות. והקעקוע שיש עליך, זה כאילו כרגע כתבת מזוזה או ספר תורה.

אם אתה עובד את הקב"ה לא כדי לקבל שכר, אלא כי אתה רוצה להיות איתו, כי אתה אוהב אותו, כי אתה יודע שזו האמת, כל הזדונות הופכים לזכויות.

אתה צריך לדעת ולזכור, שאחרי שאתה מקלף את כל שכבות העור, אתה מגלה שזה אור. שם מ"ה.

וזה מהות האדם. מה-ות. הבחירה של האדם – או אור שם מ"ה, או הסוף של האפשרות השנייה, מות.

אז כשאתה לא מעריך את עצמך בגרוש, מי אני בכלל? תזכור מי אתה.

אתה נשמה שאם משה רבנו יכול היה לעשות את התיקון שאתה באת לעשות, לא היית כאן.

כל 'העור', כל החומר, זה הכל אור גדול. שם מ"ה בהכאה.

⁴ בראשית ב, יז

וגם השל"ה הק', ממקום אחר, מגיע לאותה מסקנה, ש'כתנת עור', אלו התפלין. שכן כתוב- "וַיַּעַשׂ אֶת־הַכְּתָנִת שֵׁשׁ מַעֲשֵׂה אֶהָג לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו"⁵.

ואומר השל"ה הק', מה ז"א "שש"? מהו מלבוש שיש בו שש?

ואומר שאלו התפלין, שיש בהם שני שש, שמאלית וימנית. וזה 'כתנת עור'.

משתלב עם הקומרנא אחד לאחד.

כיהודי אתה צריך להבין שהעור שלך הוא גם האור שלך. ואם אתה שם, במקום שלא אכפת לך 'מה יצא לי מזה?', אלא אתה רוצה רק 'קרבת אלקים לי טוב', בזה אהת סותם את טיעוני המקטרג. וזה 'עור בעד אור'.

ור' מאיר בעל הנם, הוא הצדיק שאמר לנו שבתורתו היה כתוב 'כתנות אור'. ז"א שר' מאיר ידע את הסוד הזה, שלמעשה העור יוצא מהכאת אותיות שם מ"ה, ולכן הוא קורא ל'כתנות עור'- 'כתנות אור'.

למה דווקא הוא?

אחוריים של האות דלת = ד, דל, דלת = 472

ומשם, מאחוריים דלת, יש את היניקה של הקליפות.

דהיינו הקליפות יונקות מבחינת האנצומיה- מהעורף. מקום קשר התפלין מהעור.

ובתורת האותיות- הקליפות יונקות מהאחוריים של האות ד'.

ר' ציור מס' 3.

ד, דל, דלת (אחוריים דלת) = בלעם בן בעור = אלהא דמאיר ענני = 472

ולכן, זה בדיוק מה שצריך להגיד כשנמצאים באחוריים דלת, באחוריים דמלכות דמלכות דעשיה- להגיד, 'אלהא דמאיר ענני'. כי זה מה שעומד כנגד זה. ולמה? כי ר' מאיר הפך את העור לאור, וזו הסיבה שזו הסימא שאתה אומר בכל מקום שהקליפות רודפות אחריך.

כדי לחבר את ה-ד' לאור צריך לעלות כי ה-ו' נמצאת למעלה.

מתי יהודי עולה למעלה?

⁵ שמות, לט, כז

במסירות נפש וכאשר הוא שם 'כתרא דמלכא' על הראש שלו, אז הוא בן מלך, ולא עבד במצרים למטה. איך נראה יהודי שמניח תפלין ומעטף בטלית? הוא נראה קדוש עליון. מלאך.

ועכשיו השכינה עולה למעלה בגלל שהוא שם את התפלין, אבל בתפלין יש מאחורה את ה-ד'. ואתה צריך להבין איך להעלות את זה?

בתפלין יש 1594 אותיות

1594 = "סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה"⁶

כשאתה עם תפלין עליך. הראש שלך מגיע לשמים. הוא באצילות. ושם יש את ה-ו' ואתה לוקח את ה-ו' ומחבר ל-ד' שאצלך, בקשר התפלין שבעורף.

והשאלה הגדולה היא איך אתה מחבר?

ר' ציור מס' 4

וכאן הסוד האחרון מהצדיק ר' אברהם אבולעפיה ז"ע, שמחבר אותנו לאלהינו הנביא, לזוה"ק לקומרנא הק' לארי הק', ומחבר את הכל, לכל אחד ואחד מאיתנו, בעבודה היומיומית שלו.

ומסביר הצדיק, שיש לנו שלוש אותיות שאנחנו אמורים להכניס לראש שלנו, לחזה העליון ולאזור הבטן. תוך, ראש וסוף.

ואם אנחנו מסתכלים ב'זום אין' על הראש – גם שם יש ראש, תוך וסוף. ולשם אנחנו מכניסים שלוש אותיות, שיוצרות את השם הראשון בשמות ע"ב וח'זו.

ראש הראש – אף פה עיניים כל הצד הקדמי של הפנים – לשם מכניסים ו' עם קמין

לתוך הראש – האזור הפנימי של הגולגולת עד לצואר – לשם מכניסים ה' עם צירי

ולסוף הראש – אזור העורף והצד האחורי של הגולגולת – לשם מכניסים ו' עם קמין

זאת אומרת – שימו לב!!!

⁶ בראשית, כח, יב

בעורף, יש את ה-ד', קשר התפלין, 'קרקפת התפלין' (פתח אליהו) – אותה צריך לחבר ל-ו'.

מי מחבר?

אתה!

שאתה 1594 = "סְלָם מַעֲבָב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ בְּמַעֲלֵה הַשָּׁמַיִם" = שזה מס' האותיות שיש בתפלין.

ע"י זה שאתה מניח על העורף שלך, את הד' של קשר התפלין, דהינו, עור התפלין על עור העורף שלך (עורף-המקום העור-פרעה), אתה בשל כך, מגיע לשמיים, ל-ו'. ולכן אתה יכול לחבר את ה-ו' ל-ד'.

ובכך אתה מגיע ל-ה', ומעלה את השכינה מהעפר.

בראש שלך אתה צריך לראות את **ציור מס' 4**, ולעשות את היחוד של הו' קמין עם ה-ד'. לחבר אותן יחד, כך שיצרו את התיקון, את האות-ה'.

ומה זה ו+קמין + ד? מה זה התיקון שנוצר?

ד' +ו+ קמין = כ"ו. שם הויה.

וכל הראש שלכם, **ר' ציור מס' 4**, הוא רק ו' ו-ד'. כי גם האות ה' היא ד' ו-ו'.

⁷ בראשית, כח, יב

בשנתייחם ל-ה' כאל ד' ו' מה יש בראש?

ד - קשר של תפלין - גי' 4

ו עם קמץ בסוף הראש - גי' 6

ה עם צירה - בתוך הראש; את ה' אפשר לכתוב כאמור כ- **ד** ו- **ו** - גי' 10

ו עם קמץ בראש הראש - גי' 6

ד, ו, ד, ו, ו - 26 = שם הויח.

בשנתייחם ל-ה' כאל ה', מה יש בראש?

ד, ו, ה, ו = 21 = שם אחי-ה

יוצא, שכאשר יהודי מניח תפלין (שבו יש 1594 אותיות), והוא במצב של "סלם מצב
אֲרֵצָה וְרֵאשׁוֹ מְנִיעַ הַשְּׂמִימָה"⁸ (בגי' 1594); והוא מבין מה הוא עושה, ועושה את
היחוד של ר' אברהם אבולעפיה ז"ע, הוא מחבר את ה' ל-ו - ואז יש לו בראש שלו
גם את שם אחי-ה וגם את שם הויח.

וזה היחוד שמסר משה לקרח לתיקון העולם.

ואת זה לא הסכים קרח לעשות, שלא הסכים להתבטל בפני משה.

כי קרח לא רצה ו'.

השערה נראית כמו ו', ו' זו שערה. וקרח לא רצה שערות, רק קרחת.

ובחסדי ה', שרחמיו על כל מעשיו, יכול יהודי, בכל יום בו הוא מניח תפלין, לעשות
את התיקון, שקרח, לא רצה לעשות.

⁸ בראשית, כח, יב

* הערה בנוגע לנשים – אשת־חיל עֲטָרָת בַּעֲלָהּ⁹

העבודה כאן היא בקשר לתפלין, ונשים כמובן אינן מניחות תפלין. ולכן, אם אשה רוצה לעשות את העבודה, היא צריכה לקשר את עצמה לצדיק שעושה את העבודה הזו.

לאחר שהיא קישרה את עצמה לאותו צדיק, היא צריכה לדמיין בראש את המחלף של היחוד, כפי שלמדנו לעיל.

יש כמובן חשיבות לא רק להתקשר לצדיק בדעת, אלא גם ללכת לצדיק ולראות אותו. שאשה היא ה-ד', המלכות, והצדיק הוא ה-ו', ויש לקשר את ה-ד' עם ה-ו'. כאמור.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

⁹ משלי יב, ד